

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Mennesket i Verden

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 164. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_306_10-txt-shoot-idm722/facsimile.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Om Menneskets Forhold til sig selv.

Menneskets Selv eller hans Sjæl, er, som vi have seet, oprigtelig hans i Sandhed forbundne Bevidsthed af sit dobbelte Forhold, sit verdslige som Legemet adskiller, og sit guddommelige som Aanden bevidner, hvoraf det ene Forhold er kongeligt, det andet tjenerligt, saa at begge, for enede, udgjøre et statholderligt Forhold. At isærkætte denne Forening, at omfatte det dobbelte Forhold med Taknemmelighed, og efterhaanden begribe det i Kiærlighed, er unægtelig Grundloven, hvis Overtrædelse maa koste Mennesket Kronen, men at han kan fristtes til at overtræde den, er oienlystigt, thi han kan behage sig selv i sit kongelige Forhold og derved fristes til at nægte sit tjenerlige, og saaledes stræbe efter Uafhængighed. Han skal betragte sin tilsyneladende Selvstændighed i Verden som et blot Sten, og søge sin Virkelighed i sit Samfund med Skaberen, betragte sig selv, adskilt fra Ham, som et Intet, men han kan ogsaa gjøre det modsatte, betragte sin Selvstændighed som virkelig og sin Uafhængighed som et Sten, thi han er skabt i Guds Vilje og finder hos sig et Sten af hvad der i Gud paastaar Uafhængighed. Gjør han nu det, da lyver og synder og falder han, og med ham falder Alt hvad ham var forlenet, Klønde

bet ikke synder, thi den søgnagtige Sjæl indviler det i sin Bevidsthed, forskæfter Aanden i Legemet, og anmasser sig dens Throne. At nu Sandheden maa overhugge Knuden, opløse Legemet, løslade Aanden, tilintetgjøre Sjælen: lade den i Løden føle sit Intet, som en ubtomt Bevidsthed, der Intet beholder, uden hvad der er dens eget, den ender Villie der forbander sig selv, det er folgeligt, men hvorledes der skulde Gøre en Ubvikling, hvorved Sjælen frelstedes og sit Opreisning, det er ubegribeligt, og kun saameget kan man sige, at det maatte gaae forunderligt til, thi i Menneskets egne Dine er det en Umulighed.

Nu opstaaer det store Spørgsmaal, som man enstund har med yderste Lidsindighed forbigaet, eller behandlet som en Smaating, det Spørgsmaal nemlig: er Mennesket faldet? et Spørgsmaal der maa være let at besvare, men hvis det maa besvares, forfærdeligt at tænke paa. Skulde jeg nu anfrange mig for at bevise Menneskets Fald? Nei, ingenlunde, thi beviser det sig ikke selv for hver Menneskens Barn, gaar der ikke Syn for Sagn, da er Mennesket ikke faldet, da er det kun mig og ender andre Lemmer, som ere faldne af

